

ABONY

Társadalmi, ipari, kereskedelmi és közgazdasági lap.
MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési árak:

Egészévre	8 korona
Fél évre	4 korona
Negyedévre	2 korona
Egyes szám ára 16 fillér.	

Felelős szerkesztő

TEMESKÖZY GERZSON

Kiadótulajdonos

SZERDAHELYI JÁNOS

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint előfizetési és hirdetési díjak közvetlen a kiadóhivatalhoz küldendőek
— Nyilttér sora 1 korona. —

Szózat járásom közönségéhez!

A népek millióival szemben ránk kényszerített háboru, melynek dicsőséges megvívásával jövő életünket akarjuk megalapozni, mindnyájunktól, édes hazánk minden lakosától áldozatot kíván. Ezeren, százezeren, milliónyian életük kockára tételével, acélos magyar karjuk izmainak minden megfeszítésével, halált megvető bátorsággal, méltóan a magyar névhez üzik, hajtják, verik a tengernyi ellenséget. Nagyúri palotában, vagy alacsony viskóban születettek közt nincsen ott különbség, együtt harcol ott szegény és gazdag. A hazaszeretet és hazavédelem nagyszerű érzése egybeforrasztotta a harcosok lelkét. Egyetlen vágy, egyetlen gondolat, egyetlen érzés, egyetlen akarat lett urrá a végtelen harcmezőn: Győzni, diadalt aratni ellenségeink fölött, kik a legrútább haszonlesésből fegy-

verbe szólították népünk millióit, hogy örök rabszolgaságba hajtsák az ezer éve szabadságban élő, szabadságáért küzdő, szabadságáért meghalni tudó magyart!

Megtörténhetik-e ez?

Nem és ezerszer is nem!

Ha Istenhez, a népek és nemzetek sorsát intéző legnagyobb hatalomhoz felszálló buzgó imádságunk mellett mi, itthon maradtak csak felényi önfeláldozással, csak felényi önzetlenséggel, de egyetértő erős akarattal, hazaszerető buzgalommal teljesítjük a mi reánk háruló kötelességet, akkor a pokol kapui se vehetnek rajtunk erőt! Akkor hiába zúdul ránk az ellenség piszkos áradata, akkor hiába csillan meg millió és millió ellenséges kézben a gyilkolásra szánt fegyver, az erős magyar kéz és az összetartó egységes magyar akarat az isteni rendelés

szerint diadalmaskodni fog.

Mi hát egyelőre egyik legfontosabb, sőt mindennél előbbre való kötelességünk?

Táplálékkal ellátni hadseregünket. Ha valamikor, úgy most érkezett el annak a szüksége, hogy mindenből lehető legtöbbet termeljünk.

Nem szabad még egy darabka földnek se megműveletlenül, bevetetlenül, beültetlenül maradnia, mert csak úgy tudjuk hadseregünk élelmezését biztosítani, ha módot adunk az Isten áldotta magyar föld minden darabjának arra, hogy teremjen. A háboru sikeres megvívásához nem elég a fegyver, a golyó, az ágyú, az erős és bátor katona! Kihull a kézből a fegyver, némákká lesznek az ágyúk, ha az erős és bátor katona étlenségtől összerogy.

Jól tudjuk, hogy a hadkötelezettség és a hadiszolgáltatás mezőgazdaságunkból nagyon sok munkaerőt vont el, így kétszeresen sőt százszorosan nehéz a fela-

datunk. De azért nem szabad se csüggednünk, se félreállnunk. Segítenünk kell egymáson. Acélozza meg izmainkat, öregbitse hazaszeretetünket, növelje bennünk a felebaráti szeretetet az a tudat, ha segítünk, nemcsak embertársunkon segítettünk, hanem főként hazánkért, tehát édes mindnyájunkért küzdő hős katonáink iránt teljesítettünk kötelességet. Van-e köztünk csak egy is, a ki némán, szótlanul tudná nézni az özvegyek és árvák hulló könnyeit, testvéreink kiömlő vérért? Van-e köztünk csak egy is, aki utolsó falatját meg ne osztaná azokkal, a kik életük feláldozásával védik a hazát? Mert erről van ám szó!

Azért kell minden darab föld megművelését lehetővé tennünk, hogy hős katonáink mindennapi kenyere meglegyen. Ha nem vetünk, nem aratunk s ha nem aratunk — kihull a legvittezebb harcos kezéből is a fegyver. Megöli az éhhalál. És ennek a halálnak ki adná ilyenformán

TÁRCA

A starababa és a Dolac.

az „Abony” eredeti tárcája

Írta: Csehál József.

A starababát, a szegény öreg asszonyt eltemették annak rendje és módja szerint; csak úgy dült a pópából, a vén gyilkosból a sok: „Boga pemilui, a „kegyelmez meg Uristen”!

Kérdeztem főhadnagyomat, hivatalosan közbenjár e az öreg asszony kegyetlen legyilkoltatása ügyében, ő azonban csak bejelentette az egész dolgot a parancsnokságnak Mostárra, bizva arra az eljárást.

Az azonban egy új barátságot kötöttünk ételmaradékaink révén Crnobrdón és ez a ház kutyája volt a Dolac! Egy speciális kutyafaj van Bosznia-Hercegovinában; sem kopó sem kuvasz, haragos természetű kutyafaj ez, és czirkálásaink közben nem e-

gyet kellett lelőnünk mert még a menetelő csapatnak is nekiment. Azonban Dolac megbarátkozott velünk mert most már ő kapta ételmaradékainkat, s miután a bosnyák paraszt a kutyájának enivalót nem ad, mert hadd keressen magának, mint ők mondják, így hát Dolac annál szivebben ragaszkodott hozzánk és szinte dőzsölt a krumplilevesben, babban és birkacsontokban és zsiradékban.

S miután a legjobb falatokat naponta éntőlem kapta, hát éppen engemet tüntetett ki legmelegebb ragaszkodásával és a legtüzesebb fullánkú kis fekete bogárkáival. — No de mindegy, a kutya barátsága az emberrel szemben oly szoros szervi összefüggésben áll a, pardon bolhákkal, hogy egyik a másik nélkül nem is képzelhető.

Mire a hó eltakarodott az utakról és nap sütötte hegyletőkről egy szép napon beállított egy hat huszárból és egy szakaszvezetőből álló járőr és egy

paksaméte levelet hozott a parancsnokomnak. Parancsnokom nagyot örült a levélnek, mert az állt benne, hogy legközelebb ide érkezik egy háromszögező osztály, azaz három utásztiszt, három utászaltiszt és hat közutász, gondoskodjunk elszállásolásról azonfelül pedig a félszázad is fel lesz váltva visszamegy az ezredtörzshöz és jön egy más félszázad.

En is örültem nagyon a jó híreknek, de csakhamar inkább pityeregtem volna, mert a „Befehl” avval végződött, hogy a félszázad állományába tartozó önkéntes káplár, tekintve, hogy birja a lakosság nyelvét és így oly fontos szolgálatokat tehet, ott marad és az odajövő félszázad kebelébe osztatik be! Puff neki! ez volt a köszönet benne, hogy makoztam valahogy szerbül. — Hiába! „Befehl” az „Befehl”! és a fejtetőre állni is csak befélre szabad és akkor is csak „vorschriftsmässig”!

Megjött a föl váltás s miután

ezredbeli emberek voltak azok, így tehát nem volt hujja ismerősnek; az utászok is megjöttek és így egész kaszinót csaphattunk esténként. — Mint a környéket már ismerő ember, parancsnokom engedelmével hozzácsatlakoztam az egyik utászfőhadnagyhoz és kalauzoltam őket a háromszögezési utakon és csodák csodája velünk jött rendesen még hivatalanul is Dolac.

Az utásztisztek annyi szalámit, debreczeni szalonnát és konyakot hoztak magukkal, hogy a hegyekben rögtönzött hideg ebédeink szinte fényesek voltak és miután ők azonnal építettek egy kis tábort kemenczét, immár friss kenyérnek sem volt hujja. — Dolac határozottan hizni kezdett és katonát egyáltalán meg sem uगतott már.

Egy szép napon, lehattunk valami tiz kilométerre Crnobrdótól; amidőn leheveredtünk ebédelni, egy sajátságos egyforma zugást hallottunk nem messze tőlünk. Miután elvégeztük ebé-

kezébe a kaszát? Megmondjam? Mi magunk! A kik hóban, fagyban, zuhogó záporban, golyók süvöltése és gyilkos gránátok rettentő robbanása közepette állják a harcot, a kiket bámulattal emlit egy fél világ s a kiken nem tudnak erőt venni az ellenség milliói, mi döntenénk porba köteleesség mulasztással saját véreinket, dicső seregünket? Magunk pusztitanánk el a legrettegetesebb halállal, az éhhalál katonáinkat, kik bennünket, itthon maradottakat védelmeznek?

Gondolatnak borzasztó, cselekedetnek százszoros hazaárulás lenne.

Nem, ezt magyar ember meg nem teheti! Fel hát munkára apraja, nagyja! Ne legyen tétlenül senki se! Fölösleges iga-, vagy munkaerőnkkel segítsünk embertársainknak, ha kell Isten nevében, haza és felebaráti szeretetből, ha pedig erre szükség nincs, akkor méltányosan kialakított munkabérért. Akár így, akár úgy egy talpalatnyi föld se maradjon termés nélkül. Aki megfeszített munkával dolgozik itthon az anyaföld megmunkálásán, az méltóvá válik harctéren küzdő hőseinkhez; a ki pedig tétlenül marad, az gyilkosául szegődik saját véreinek és cinkos társává ellenségeinknek.

Habár nem hiszem, mert ismerve járásom népének józan, okos magatartását, hazafiságát és áldozatra készségét, nem is hiszem, hogy kiki önmagától is meg ne értse ezeknek a nehéz időknek tetteire hívó szavát, de mégis kötelességszerűen ki kell

jelentnem, hogy a mezőgazdaság körébe eső munkálatokat, ha szükség lenne, közerővel is elvégeztetem.

Ugyanezért, járásom munkás népét is figyelmeztetem és kérem, hogy a napszámberékkal a méltányosság határán túl ne menjenek, mert közerő kirendelése esetén csak a hatóságilag megállapított napszámberét kaphatják. Ugyazintén az aratási szerződések megkötésével se késlekedjenek, hanem biztosítsák már jó előre maguknak az aratási munkákat, mert szükség esetén ezen munkák elvégzésére is elrendeltetik a közerő igénybe vétele, s akkor az el nem szerződött munkás kénytelen lesz az 1914. évi 50. trvcikk 6. §-a alapján megállapított térítésért aratni, holott szabad megegyezés alapján kötött szerződéssel megfelelőbb keresetet biztosíthat magának. Ne várja tehát senki az idő múlását, mert amellet, hogy önmaga ellen cselekszik és saját anyagi érdekeit kockáztatja, vét hazája és a hazát védelmező, önfeláldozó hadsereg ellen.

Köztudomásra hozom végül, hogy minden községben „Gazdasági bizottság“-ot alakítottam. Akinek tehát bármilyen mezőgazdasági ügyben tanácsra, utbaigazításra van szüksége, forduljon ehhez a bizottsághoz a községházán.

Bizzunk Istenben, önmagunkban és egymásban. Teljesítsük valamennyien a ránk háruló kötelességeket.

Abony, 1915. február 10-én.

Dr. Madarász főszolgabíró.

dünket és főhadnagyom még pihenőt tartott, felkeltem és kerestem a zúgás helyét, Dolac persze velem jött. Nem kellett messze mennem amidőn egy tátongó, talán 100—150 méter mély hegyszakadékhöz értem, amelynek feneke nem volt szélesebb egy házhelynél udvarostól, lenn pedig állt egy kis malom, melynek kerekét a szikla hasadékban csörgedező hóviz hajtotta.

Leültem a parton és lenéztem; egyszerre csak Dolac hegyezte füleit és vakkantott egyet. Gyorsan lefeküdtem fedezve, sapkát levettem, a kutyát leintettem és figyeltem a malom felé! Akkor léptek ki a hegyoldalból, ahol minden esetre nagyobb barlang lehetett a „hősök“ valami tizen, cigarettáztak és tanakodtak. Egy ideig néztem aztán óvatosan visszahúzódtam, felkeltem és siettem főhadnagyomhoz. Elmondtam neki, mitörtént pár héttel azelőtt és mit láttam most, „Ne szólj egyelőre senkinek kis bajtárs, majd vacsora után megbeszéljük a dolgot“ volt a felelete.

Vacsora után odahaza haditanácsot tartottunk, a négy tiszt meg én. Mire pirkadott a hajnal, sorakozott az egész csapat én pedig hat emberrel elmentem a pópáért. Reszketett az egész teste, mintha a hideglelés rázta volna, mikor odahoztuk a tisztek elé, a tolmács én voltam.

Rövid volt a parancs, de velős; mire lenyugszik a nap legyen itt kihallgatáson az összes „hősökkel.“ „Tudjuk jól hányan vannak“ — füllentettem hozzá. Ha nem jön vissza pontosan, vagy ha el nem hozza a „hősöket,“ feleségét és négy gyermekét felakasztatjuk statáriáisan; evvel mehetett. Tíz ember az őrmesterrel elment a pópa házához, az asszonyt és négy gyermeket bezárták egy szobába az ajtó és ablak elé pedig egy-egy őrszem került. Bementem az udvarunkba ekkor elem lépett mind a két asszony, haloványak voltak és remegtek. Hallod uram — kezdték vontatva, a férjeinket ne bántsdok, nem azok ölték meg a starababát! Hát ki más ölte meg

A gazdasági bizottság megalakulása.

Járásunk főszolgabírája, mai számunkban közölt lelkes felhívásának kibocsátása után haladéktalanul összehívta városunk több, gazdasággal foglalkozó polgárát, f. hó 17-én tartott értekezletre, melyen megjelent Gróf Keglevich Gábor vármegyei gazdasági egyesületünk nagybuzgalmu elnöke is.

Főszolgabíránk mélyre ható szavakban ecsetelte azt a feladatot, mely itthon maradt, különösen gazdálkodással foglalkozó honpolgárookra hárul annak kivitelére, hogy egy talpalatnyi föld se maradjon parlagon, hogy minden legkisebb hely is tavaszi- val s más élelmi cikkekkel belegyen vetve, belegyen ültetve. Erre szigorú felügyeletet fog gyakorolni a gazdasági bizottság által, valamint arra is, hogy elég munkás kéz legyen a művelésre, hogy a munkások a termelőket ki ne uzsorázzák, hogy a szegény sorsu, hadba vonultak családjainak földjei megmunkáltassanak s a termés ily irányban biztosítva legyen. A maga részéről intézkedni fog, hogy a széles vicinális utakból a fölösleges térfogatok felszántassanak és burgonyával beültetessenek, hiszi, hogy a lakosság hősi katonáink élmezésének biztosítása szempontjából örömmel fog munkájával annak megművelésére vállalkozni.

Nagy Lajos, Temesközy Gerzson, Liphay György, Pintér Gyula, Barkó István, Király Béla, Györe Mózes, Egedi Mihály hozzászólásai után főszolgabíránk ezen gazdasági bizottságot nyomban meg is alakította, mely aztán elnökéül Györe Mózeset választotta meg.

Ennek a bizottságnak a sürgős teendői közé tartozik: az igatulajdonosok összeírása és ezek között szántásra szánt munka erő gyűjtése, hadba vonultak földjeinek megszántására ingyen, mérsékelt, vagy megfelelő díjért; az ily munkaerőre szorultak összeírása, felajánlott munkaerőknek a szükségekhez képest leendő elosztása.

Számba vétele azoknak, a kik — bár tehetnék — e humánus célt elősegíteni vonakodnak, hogy annak idején az illetékes tényezők által megfelelő megtorlásban részesüljenek. Gondoskodnak arról, hogy a vetőmag hiányában levők ahhoz hozzá jussanak. A munkaerő biztosítására gondoskodik gyermek otthonokról, hol a szülők apró gyermekeiket egész napra elhelyezhessék s dologra mehessenek.

Mindezeknek és ezekkel kapcsolatos teendőknek megvalósításával nagy és nemes célt tűzött maga elé főszolgabíránk és gyönyörű példáját fogja mutatni a bizottság az önzetlen munkásságnak, ha ezt a célt szolgálva azt érvényre és juttatja.

Ehez azonban a lakosság jó akarata, hazafias érzéstől áthatott jóindalata is szükséges, a mibe csatlakoznunk és az által a hazának rövidséget szenvednie nem szabad, nem lehet.

Hadseregeink győzelmesen haladnak előre, a biztos diadal, a tartós béke felé, azt ezen útjában azzal állítani meg, hogy nincs — menázi, a leggyalázatosabb bűn lenne hazánk és önmagunk ellen.

Temes.

Szerdahelyi János könyvnyomdájában egy tanuló felvétetik.

öt? rivalltam rájuk, tetteve a legnagyobb haragot; pedig, hát akkor gondom sem volt a starababa gyilkolására. Az Ilia ölte meg, a vezér! pukkádtak ki egyszerre! Miért? rivalltam ismét.

Azt mondta — védekeztek az asszonyok — hogy ő áruló, azért kell meghalnia!

No jó! majd meglássuk! mondtam mogorván és avval otthagytam őket. Tudtuk már most, ki a „vezér“ és ki rendelte el a méregfőzést.

Persze, amit most halottam, is elmondtam tisztjeimnek.

Még három óra sem volt amikor a falu végére állított őrszem lelkendezve jelentette, hogy jön a pópa egy csomó emberrel.

Az egész legénységünk sorakozott. Végre odaértek hozzánk. Egyik marconább, szebb férfu a másiknál. Főhadnagyom vezényelt, én megtolmácsoltam: „Minden fegyvert tüstént letenni a földre! a vezér, az Ilia lépjen elő!“ összenéztek. Előlépett a pópa, főhadnagyomnak megcsókolta a kezét és ünnepélyesen

mondta: „Uram! az Ilia nem jöhet már, mert délelőtt meghalt!“ Főhadnagyom zsebébe nyult, elővett egy görög keleti feszületet, a pópával megcsókoltatta, aztán követelte, hogy tegyen esküt a feszületre, hogy igazat mond!

A pópa szó nélkül engedelmesskedett. „Most mondd meg eskü alatt, hogy hogyan halt meg az Ilia?“

„Meghalt valamennyiünk keze alatt, mert nem akarta megengedni, hogy a férfiak hazajöjjenek! Isten engem úgy segítjen!“ „A férfiak menjenek haza és szorgalmasan lássanak hozzá a mezei munkához! Békesség legyen, mert mi nem értünk tréfát!“ ez volt a parancs! Olyan „Zsvió“ rázta meg a levegőt, amilyet még nem halottam és pillanat alatt kiki a férfiak közül rohant, iramodott haza, családjához. Később megjött a paróchiát őrző őrmester is, olyan szilvóriumot küldött a pópa minekünk, amelynél különbet máig sem ittam.

„A ki haragszik, nincs igaza.“

Igen tisztelt Doktor Úr!

Isten látja a lelkem, de én nem tudok haragudni azért a kemény attackéért, melyet igen t. Doktor Úr egy vessző paripára ülve intézett ellenem, nem átalván felkötni még egy pár sarkantyút is s úgy fokozni a támadás erejét az én szerény publicistikai tevékenységem ellen.

Bocsánata triviális idézésért, de nem tudom másképp apostrofálni — lehet, hogy fogyatékos tehetségemnél fogva — azt a kirohanást, melylyel cikkembe olyan intenciókat erőszakol bele, amik abszolút nincsenek s a cikk konzekvenciája folytán egyáltalában nem is lehetnek benne s a miket csak bizonyos elfogultsággal, vagy rossz akarattal lehet bele magyarázni.

Én nem tudok különbséget tenni az Ön és az én hazafiságom között, ép azért csodálkozom azon, hogy oly nagy haragra lobbant, a miért én egy angol alattvaló eljárását bírálát tárgyává tettem.

Ha egy Dr. Fleischmannak — az angol főrabbi ügyével kapcsolatban — szabad egy nagy felekezeti brutálisan neki menni az „Egyenlőség“ hasábjain, miért egy „mucsai bemohosodott agy“ felfogásaként jelentkezik egy ellenségem aktivitásának kritizálása? Hogy erre a jogot honnét vettem? Édes Istenem, hát: Omnia licent poetis!

Bár Wilde Oszkárrel azt tartom, hogy kérdezni mindig lehet, válaszolni rá ritkán érdemes. És talán én több több joggal kérdezhetem, hogy igen t. Doktor Úr honnét veszi a kényszerűséget arra, hogy reám a felekezeti türelmetlenség bélyegét süsse, a minnek, egész életemen keresztül kifejtett publicistikai és közéleti tevékenységem ellene mond?

Nagyon sok példával és történelmi tényekkel tudnám velem szemben elfoglalt álláspontját megingatni, sőt saját cikkének tartalmával és következtetéseivel is támadását visszaverni, de a mostani viszonyok arra nem alkalmasak, de izlésem is tiltja, hogy azt igen t. Doktor Úr modorában és tónusában tegyem.

Két dologra azonban reflektálnom kell; egyik: liberális felfogásom és gondolkodásom kétségbe vonása. Ennek cáfolatára tettem közzé cikkét, melyre pedig igazán nem voltam kötelezhető, még az új sajtótörvény alapján sem.

A másik: „csak szűk látó-

körrel, csak Mucsá határain belül . . . ferde tétellel — lehet — a magyar zsidóságot megvádolni.“

Én az előtt a máramarosi egyszerű, pájeszes rabbi előtt, aki az orosz generálisok parancsára vonakodott az orosz cárt imát mondani s ezért felakarták akasztani s midőn erre a templomban, a kezét a thorára téve, ima helyett egy rettenetes átkot mondott az orosz cár fejére, a miért, ha véletlenül valamelyik generális tud zsidóul, vagy elárulják, csak felakasztották volna, — leveszem a kalapom még négyszáz kilométerre is. És most állítsuk szembe igen t. Doktor Úr az én rabbimat meg az Onét.

Abból a mucsai cikkből ezt kellett volna kiolvasni s nem holmi „vállvergetéseket“, a melyeket aztán Ön vereget vissza azzal, hogy a cikk apaságát elvitatni igyekszik tőlem, holott én nem szoktam cikkeket sem más lapokból, sem más tollából lopkodni.

Nem hiszem, hogy nagy szellemi fenhéjazással megírt cikkével sikerült volna kárhozott cikkem folytán a nekem imputált káros tendenciákat a közvéleményben megrögzíteni. Ép azért reagáltam arra, hogy ne azt keressük most, mi választ el bennünket, hanem mi tart össze.

Igen tisztelt Doktor Úr! Mikor Ön cikkét megírta, haragudott. Ha immár higgadtan gondolja végig az egész dolgot, rá kell jönnie, hogy ha én, bizonyos ferde nézőpontból bírálva, túllöttem is a célon az én ellenségemre, az Ön céltablája az én fellobbant hazafias érzésem volt.

Kiváló tisztelettel

Temesközy Gerzson
szerk.

Mi ujság?

— A kegyelet napja.

Vasárnap febr. hó 21-én d. u 5 órakor, zsidó naptár szerint Adar hó 7-én gyásistentisztelet lesz az izr templomban. Ezt a napot, Mózes halálának évfordulóját, a Chevra Kadisa (Szent Egylet) évről évre a kegyeletnek szenteli, megemlékezvén nem csak Izrael e nagy prófétájáról, kinek tanait emberbaráti működésében, a szeretet gyakorlásában követni szent feladatának ismeri, hanem megemlékezik a magyar zsidóságot az elmúlt évben kiválójainak elhalálozása által ért veszteségekről, valamint időközben elhunyt tagjairól is. Ez idén hagyományos elve szerint, a fájdalmat a

szeretetnek gyakorlásával enyhítve, a harctéren elesettek emlékének is szenteli a kegyelet eme napját, hálával és bánattal telt érzéssel emlékezve meg a nemzet veszteségeiről, a nemzet hőseiről, kik mindnyájunkért harczolva véreztek el és akiket mindnyájan elvesztettünk és mindnyájan gyászolunk.

— **Katonáink előléptetése.** Dr. Aranyi Ödön, a 29-ik honvéd gyalogezred hadnagya főhadnaggyá, Benedek Zoltán járási számvevőnk hadnaggyá léptetett elő.

— **Az önkéntességi kedvezmény kiterjesztése.** A honvédelmi miniszter a hivatalos lapban megjelent rendeletben közli, hogy októberben az egyéves önkéntességről kiadott rendeletét kiegészíti azzal, hogy azok a hadkötelesek is részesíthetessenek feltételeken az egyévi önkéntességi kedvezményben, akik a mozgósítás elrendelése után, azonban népfelkelői szolgálatra való behívásuk előtt a közös hadseregbe, vagy a honvédségbe önként beléptek és az előbb idézett rendeletben foglalt feltételeknek egyébként megfelelnek.

— **Lakosságunk figyelmébe.** Felhívjuk lakosságunk figyelmét lapunk mai vezércikkére s ebből kifolyólag figyelmeltetjük azon családokat, kiknek feje hadban van s anyagi

viszonyaik nem engedik, hogy tavaszi alá szánt földjeiket megszántassák, forduljanak a főjegyzői hivatalhoz, hol igényeiket előjegyzik. Felkérjük továbbá az igatulajdonosokat, hogy felajánlandó munkaerőiket ugyanott bejelenteni sziveskedjenek, megkönnyítvén az által gazdasági bizottság működését.

— **Földbirtokosaink** figyelmébe ajánljuk Dr. Keleti és Murányi cégnek mai hirdetését, mely a tavaszi vetés és az idej aratás érdekében fontossággal bír.

NYILTTÉR.*)

Köszönet nyilvánítás.

„Az „Abonyi Közgazdasági Bank rtg. tek. Igazgatóságának ezuton is hálás köszönetemet fejezem ki a képviselőtét bíró „Universale“ általános népbiztosító társaság által kötött biztosítás lebonyolításáért és gyors kifizetésért.

El nem mulasztom ismerőseimnek ezen közhasznú és humanus, főleg kis embereknek ajánlatos biztosítási üzletágot sz. figyelmükbe ajánlani.

Kiváló tisztelettel

KLEIN SAMU

*) E rovat alatt közlöttékért nem vállal felelősséget a szerk.

5 darab hintós ló, kocsissal vagy anélkül, az eltartásért használatra átvehető. Cím a kiadóhivatalban.

Országos érdek

hogy az idej termés fényesen sikerüljön, kötelessége tehát minden földbirtokosnak a tavaszi vetést idejekorán kártevések ellen megvédeni. A vetőmagnak ellenségei: a varjuk, egerek, hangyák és az üszök, melyek ellen biztos védelmet nyújt a kitünő

C O R B I N

csávázó-szer, mely 8 év óta bevált, miként azt tudományos intézetek, valamint gyakorlati gazdák alapos kísérletei hitelesen bizonyítják. A Corbin nem befolyásolja a vetőmag csírázó képességét! Buza, rozs, árpa, zab, kukorica, répa, kender, konyhavetemény stb. magjainál alkalmazható egyaránt kitünő eredménnyel. **A jelenleg drága kékkövel való csávázás, mely csak üszök ellen véd, teljesen elmaradhat.**

Megrendelések idejekorán lehetőleg azonnal eszkozlendők, mert a vasuti szállítás számos vonalon akadálylyal jár.

Rögtön küldünk árajánlatot, (igen egyszerű) használati utasítást és bizonyítványmásolatokat érdeklődőknek.

Dr. KELETI és MURÁNYI vegyészeti gyára Ujpesten, valamint a főelárusító: Özv. GRÜNWALD JÓNÁSNÉ, ABONY.

Üzlet áthelyezés és megnyitás.

Alólirott tisztelettel hozom tudomásra, hogy a városháza épületében lévő üzletemet a **takarékpénztár palotájába** helyeztem át, mely alkalommal kibővitem azt **fűszer** és **csemege** árakkal, továbbá különféle **borok, sörök, égetett szeszek, sajtok, honi és prágai sonka, halak és ásványviz** készletekkel.

Üzletem vezetésére — mely teljesen ujonnan s a legnagyobb izléssel van berendezve — sikrült megnyernem sárbogárdi NÉMETH GYULA fővárosi kereskedő urat, kinek 30 évi szakismertete és gyakorlata biztosítja a legpontosabb és a legtisztább kiszolgálást.

Ajánlom magamat és új üzletemet a mélyen tisztelt közönség szives figyelmébe és jóakarátába.

MÜLLER MÓR.

Uj temetkezési vállalat

nyílt meg a kaszárnya közép épületében.

SZERDAHELYI JÁNOS

könyvnyomdája

ABONY (Pestmegye) kaszárnya épület

Ajánlja teljesen ujonnan felszerelt

KÖNYVNYOMDÁJÁT

bármiféle nyomtatványok elkészítésére, a legolcsóbb árak mellett.